

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 166/04-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť P. B., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. Š., T., ktorou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 182/94, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo P. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 182/94 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 182/94 konal bez zbytočných prieťahov.

3. P. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10 000 Sk (slovom desaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia P. B. advokátovi JUDr. J. Š., T., vo výške 9 340 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsať slovenských korún) na jeho účet do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Vo zvyšnej časti sťažnosti P. B. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2003 doručená sťažnosť P. B., T. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Š., T. Sťažnosť bola doplnená podaním z 21. júla 2004. Sťažovateľ sťažnosťou namietal porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 182/94.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 18. augusta 2004 a podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ju uznesením č. k. III. ÚS 166/04-30 prijal na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, ktoré vzhľadom na charakter konania nemohlo prispieť k ďalšiemu objasneniu veci.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa (v konaní pred okresným súdom navrhovateľa) c/a Vodohospodárske stavby, a. s., Bratislava (ďalej len „odporca“), o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru a o vyplatenie ušlej mzdy vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 182/94 okresný súd čiastočným rozsudkom č. k. 11 C 182/94-23 zo 6. marca 1995 vyhovel navrhovateľovi a určil, že pracovný pomer trvá. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom bývalého Mestského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho.

V časti o zaplatenie ušlej mzdy bola odporcovi rozsudkom č. k. 11 C 182/94-108 zo 16. decembra 1996 uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy s úrokom z omeškania. Na základe odvolania odporcu bol tento rozsudok Krajským súdom v Bratislave zrušený a celý spisový materiál bol 20. augusta 1997 vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd v ďalšom konaní opakovane skúmal otázku „*svojvoľného opustenia pracoviska*“, teda vec ohľadne rozviazania pracovného pomeru, a vykonával opakované výsluchy svedkov. Táto otázka už bola právoplatne rozhodnutá a výpovede svedkov boli súčasťou súdneho spisu. V dôsledku takého konania okresného súdu bol rozsudok vo veci náhrady mzdy vydaný až 14. augusta 2002, teda po piatich rokoch od vrátenia spisu odvolacím súdom. Proti tomuto rozsudku podal odporca znova odvolanie, pričom vo veci do dňa podania sťažnosti nebolo odvolacím súdom rozhodnuté.

Sťažovateľ sa domáhal ochrany ústavného práva formou sťažností na prietahy v súdnom konaní 22. septembra 1997, 1. októbra 1997, resp. 1. marca 1998 podanými v súlade s ustanovením § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, avšak bezvýsledne.

Vzhľadom na nečinnosť okresného súdu sa domnieva, že bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ ďalej žiadal priznať finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy, a to vo výške 800 000 Sk.

JUDr. M. Š., ktorá je poverená zastupovaním predsedníčky okresného súdu, na základe výzvy ústavného súdu uviedla, že nemôže zaujať stanovisko k sťažnosti, pretože spis okresného súdu vedený pod sp. zn. 11 C 182/94 sa nachádza na Krajskom súde v Bratislave z dôvodu odvolania.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností a predovšetkým z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 182/94:

Navrhovateľ podal 17. októbra 1994 návrh na určenie trvania pracovného pomeru a náhradu mzdy pre prekážky na strane organizácie odporcu Obvodnému súdu Bratislava 2 (ďalej len „obvodný súd“; v súčasnosti okresný súd). Vzhľadom na to, že návrh nebol úplný, navrhovateľ na základe predvolania obvodného súdu 22. novembra 1994 návrh doplnil. Ďalej uviedol, že kópie pracovnej zmluvy s odporcom a ďalšie doklady doloží do spisu do dvoch týždňov. Dňa 30. novembra 1994 navrhovateľ doručil doklady obvodnému súdu. Prvé pojednávanie, na ktorom boli vypočutí navrhovateľ aj odporca, sa konalo 14. decembra 1994. Pojednávanie bolo odročené za účelom vypočutia svedkov. Na pojednávaní 4. januára 1995 bol vypočutý svedok a pojednávanie bolo odročené na 25. január 1995. Dňa 27. decembra 1994 bolo obvodnému súdu doručené písomné vyjadrenie k návrhu od odporcu. Na pojednávaní 25. januára 1995 boli vypočutí svedkovia a pojednávanie bolo odročené na 8. február 1995 za účelom vyhlásenia rozhodnutia. Na tomto pojednávaní súd krátkou cestou doručil navrhovateľovi vyjadrenie odporcu, ktoré bolo omylom vložené v inom spise, a pojednávanie odročil na 9. február 1995, keď obvodný súd vyhlásil čiastočný rozsudok a rozhodol, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu

naďalej trvá. Na pojednávanie 25. marca 1995 sa odporca nedostavil, pričom predvolanie mu bolo doručené. Navrhovateľ doložil obvodnému súdu výpočet diét a výpočet ušlej mzdy. Pojednávanie bolo odročené na 5. apríl 1995. Dňa 5. apríla 1995 bola obvodnému súdu doručená žiadosť odporcu o odročenie pojednávania s odôvodnením, že je potrebné počkať, pokiaľ čiastočný rozsudok nadobudne právoplatnosť. V ten istý deň bola obvodnému súdu doručená sťažnosť navrhovateľa, v ktorej poukazuje na to, že správanie odporcu je príčinou odročovania pojednávania. Dňa 29. marca 1995 bolo obvodnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k nároku navrhovateľa. Odvolanie odporcu voči čiastkovému rozsudku bolo obvodnému súdu doručené 29. marca 1995. Na pojednávani, ktoré sa konalo 5. apríla 1995, odporca predložil fotokópiu mzdového listu navrhovateľa za rok 1994. Dňa 11. apríla 1995 bolo obvodnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k náhrade mzdy. Pojednávanie 19. apríla 1995 bolo odročené na neurčito pre neprítomnosť predsedu senátu. Navrhovateľ predložil 31. mája 1995 vyjadrenie k odvolaniu odporcu. Mestský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 7 Co 223/95-62 zo 6. októbra 1995 potvrdil čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa. Dňa 1. decembra 1995 bol obvodnému súdu doručený návrh na doplnenie petitu zo strany navrhovateľa.

Doplňujúce vyjadrenie odporcu k náhrade mzdy bolo obvodnému súdu doručené 31. januára 1996. Pojednávanie z 5. februára 1996 bolo odročené pre neúčast navrhovateľa, ktorý nemal riadne vykázané doručenie. Dňa 20. februára 1996 bolo obvodnému súdu doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávani navrhovateľom z dôvodu výkonu práce v zahraničí. Dňa 22. marca 1996 bolo obvodnému súdu doručené ďalšie vyjadrenie odporcu k náhrade mzdy. Na pojednávani 25. marca 1996 sa nezúčastnil navrhovateľ, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil. Pojednávanie, ktoré sa konalo 22. mája 1996, bolo odročené, pretože navrhovateľ sa odsťahoval z adresy, ktorú uviedol, a nové bydlisko neuviedol. Na pojednávani 19. júna 1996 sa nezúčastnil odporca a navrhovateľ potvrdil svoj návrh na náhradu ušlej mzdy. Pojednávania, ktoré sa konali 31. júla 1996, 16. augusta 1996, 16. septembra 1996 a 30. septembra 1996, boli odročené pre neúčast navrhovateľa na pojednávani. Navrhovateľa na pojednávani zastupovala jeho matka, ktorá jeho neprítomnosť ospravedlnila. Navrhovateľ v tomto čase pracoval v Ruskej federácii a matka nevedela uviesť, kto je jeho zamestnávateľ ani kedy sa zo zahraničia vráti. Aj pojednávania

z 9. októbra 1996 a 9. decembra 1996 boli odročené pre neprítomnosť navrhovateľa na pojednávaní. Dňa 2. augusta 1996 bolo obvodnému súdu doručené doplnenie vyjadrenia odporcu k náhrade mzdy. Na pojednávaní 11. decembra 1996 sa zúčastnili navrhovateľ aj odporca, ale pre hospitalizáciu členky senátu bolo pojednávanie odročené. Na pojednávaní 16. decembra 1996 bol vyhlásený rozsudok, na základe ktorého bol odporca povinný zaplatiť náhradu mzdy navrhovateľovi v stanovenej výške.

Dňa 17. februára 1997 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu voči jeho rozsudku č. k. 11 C 182/94-108. Dňa 24. februára 1997 sa bez predvolania dostavil na okresný súd navrhovateľ, kde si prevzal odvolanie. Vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporcu bolo okresnému súdu doručené 5. marca 1999. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 31 Co 125/97-126 z 30. júna 1997 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Listom z 27. marca 1998 podpredsedníčka okresného súdu odpovedala na sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní. Sťažnosť navrhovateľa bola hodnotená ako neopodstatnená. Na pojednávaní 27. mája 1998 boli vypočutí navrhovateľ a právny zástupca odporcu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito.

V mesiacoch január až máj 1999 okresný súd vykonával ďalšie dokazovanie na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave (zistil mená vodičov zabezpečujúcich dopravu z Ruskej federácie na Slovensko, údaje zo Správy mestského majetku v Trnave, adresu manželky navrhovateľa). Dňa 18. mája 1999 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k náhrade mzdy na základe zápisnice z pojednávania z 27. mája 1998. Na pojednávaní 2. júna 1999 sa vyjadrili navrhovateľ aj právny zástupca odporcu a bol vypočutý svedok – vodič autobusu. Druhý vodič autobusu svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil listom, ktorý bol okresnému súdu doručený 28. mája 1999. Pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu predvolania ďalších svedkov. Dňa 1. júla 1999 boli okresnému súdu predložené doklady od odporcu. Na pojednávaní 1. decembra 1999 bol vypočutý svedok (druhý vodič), pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu vypočutia ďalšieho svedka.

Dňa 19. januára 2000 bol nazrieť do spisu navrhovateľ, o čom je urobený úradný záznam. Na pojednávaní 27. marca 2000 súd pripustil rozšírenie petitu, vypočul svedka a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Dňa 26. mája 2000 bol súdu doručený ďalší list od odporcu, v ktorom predložil vyjadrenie k výpočtu ušlého zárobku, a 23. augusta 2000 odporca oznámil súdu adresu Ing. T. F. (ďalšieho svedka).

Dňa 10. januára 2001 Okresný súd Bratislava II požiadal Okresný súd Nitra vypočuť svedka Ing. T. F., bytom N., ktorý bol Okresným súdom Nitra vypočutý 26. februára 2001. Dňa 26. marca 2001 bol okresnému súdu predložený odporcom mzdový list. Pojednávanie z 18. apríla 2001, na ktorom nebol prítomný prísediaci, bolo odročené na 14. máj 2001. Dňa 3. mája 2001 bolo okresnému súdu doručené doplnenie vyjadrenia odporcu. Okresný súd uznesením zo 6. júla 2001 č. k. 11 C 182/94-216 ustanovil súdneho znalca na podanie znaleckého posudku. Súdny znalec listom z 31. júla 2001 oznámil súdu, že posudok bude môcť vypracovať až začiatkom októbra 2001. Znalecký posudok bol okresnému súdu doručený 23. novembra 2001.

Okresný súd uznesením č. k. 11 C 182/94-222 zo 4. februára 2002 rozhodol o priznaní odmeny znalca za vypracovanie znaleckého posudku. Dňa 25. februára 2002 bolo súdu doručené odvolanie odporcu voči uzneseniu o priznaní odmeny znalca. Listom z 15. marca 2002 sa znalec vyjadril k odvolaniu proti uzneseniu. Dňa 3. apríla 2002 bolo súdu doručené vyjadrenie navrhovateľa k odvolaniu odporcu. V ten istý deň bola okresnému súdu doručená sťažnosť navrhovateľa na senát JUDr. Z. M. Okresný súd výzvou z 22. apríla 2002 vyzval navrhovateľa, aby upresnil svoje podanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 3. apríla 2002. Okresný súd uznesením č. k. 11 C 182/94-241 zo 6. júna 2002 zastavil konanie o vydanie predbežného opatrenia. Uznesením č. k. 11 C 182/94-241 zo 6. júna 2002 okresný súd zastavil aj konanie o zaplatenie 3 000 000 Sk. Listom z 26. júna 2002 reagoval JUDr. R. F. poverený výkonom funkcie predsedu okresného súdu na sťažnosť navrhovateľa a oznámil mu, že ju považuje za neopodstatnenú, a poučil ho o možnosti vzniesť námietku zaujatosti voči konajúcej sudkyni. Dňa 10. júla 2002 bolo okresnému súdu doručené doplnenie vyjadrenia odporcu. Pojednávanie 15. júla 2002, na ktorom svoju neprítomnosť ospravedlnil odporca, bolo odročené. Rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní 13. augusta

2002. Okresný súd opravným uznesením č. k. 11 C 182/94-271 zo 16. augusta 2002 opravil vo výroku rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 182/94-255 zo 14. augusta 2002. Odvolanie odporcu proti tomuto rozsudku bolo okresnému súdu doručené 17. októbra 2002. Vyjadrenie navrhovateľa ku odvolaniu odporcu bolo doručené 18. novembra 2002.

Spis s opravným prostriedkom bol Krajskému súdu v Bratislave predložený 19. marca 2003. Krajský súd v Bratislave vytýčil pojednávanie na 6. október 2004.

III.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo na to, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitosť veci, správanie účastníkov a postup súdu (II. ÚS 79/97, I. ÚS 70/98, I. ÚS 3/00).

Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú pre rozhodnutie, ako aj právnu povahu veci, pričom na základe týchto hľadísk konanie o určení trvania pracovného pomeru a náhradu mzdy pre prekážky na strane organizácie odporcu nepovažuje ako zložitú vec.

Pri posudzovaní podľa kritéria správanie účastníkov ústavný súd zistil skutočnosti, ktoré mali vplyv na celkovú dĺžku konania. V roku 1996 obvodný súd vytýčil spolu 13 pojednávaní, ale na desiatich z nich nebol prítomný navrhovateľ, pretože v tomto čase pracoval v Ruskej federácii. Rovnako aj na strane odporcu tým, že využíval zákonom prípustné procesné prostriedky, došlo k značnému predĺženiu konania. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že využívanie procesných prostriedkov sťažovateľom

ako účastníkom konania, ktoré mali za následok spomalenie postupu súdu v konaní, nemožno pripísať na ťarchu tohto súdu (I. ÚS 41/03). Ústavný súd konštatuje, že analogicky ani využívanie procesných prostriedkov odporcom ako účastníkom konania nemožno započítať na ťarchu okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu. V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že súdne konanie, ktoré v právnej veci sťažovateľa začalo 17. októbra 1994, nie je doteraz ukončené. Od marca 2003 prebieha na Krajskom súde v Bratislave odvolacie konanie. Ústavný súd nepreskúmaval priebeh tohto konania, pretože sťažovateľ namieta iba zbytočné prietahy v konaní vedenom na okresnom súde.

Okrem toho ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní okresného súdu, ktoré sú podľa jeho názoru aj následkom zdĺhavého a v niektorých prípadoch aj duplicitného dokazovania, avšak ústavný súd zistil, že okresný súd tak konal na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave. Z neho pre okresný súd vyplýva povinnosť prehodnotiť už vykonané dokazovanie, prípadne vykonať ďalšie dôkazy navrhnuté účastníkmi. V odôvodnení rozsudku Krajského súdu v Bratislave je uvedené, že z hľadiska nároku navrhovateľa o náhradu mzdy bude potrebné zisťovať, či navrhovateľ nemohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy pre prekážky na strane organizácie, teda či nevykonávanie práce navrhovateľa počas trvania pracovného pomeru bolo spôsobené výlučným konaním organizácie odporcu v rozpore s ustanovením Zákonníka práce, resp. pracovnej zmluvy, alebo či túto skutočnosť zaviniť aj sám navrhovateľ, prípadne výlučne sám navrhovateľ konaním v rozpore so Zákonníkom práce.

Pri skúmaní toho, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu označeného základného práva, ústavný súd zistil, že napriek dlhému priebehu konania v danej veci k zbytočným prietahom zo strany súdu došlo iba v obdobiach od 22. augusta 1997, keď bol spis vrátený okresnému súdu z Krajského súdu v Bratislave, do uskutočnenia pojednávania po zrušení rozsudku, teda do 27. mája 1998, a od 23. augusta 2000

do 10. januára 2001, keď okresný súd až po uplynutí štyroch mesiacov dožiadal Okresný súd Nitra o vypočutie svedka, ktorého adresu mal k dispozícii už 23. augusta 2000.

V konaní okresného súdu sp. zn. 11 C 182/94 teda došlo ku zbytočným priet'ahom v celkovej dĺžke 13 mesiacov, ktoré treba považovať za porušenie práva s'ťažovateľa na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri vymedzení celkovej dĺžky zbytočných priet'ahov bral do úvahy iba obdobie nečinnosti okresného súdu, pretože v ďalších obdobiach, ako už bolo uvedené, ako s'ťažovateľ, tak aj odporca mali podiel na terajšej dĺžke konania.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd rozhodol o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a taktiež prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov.

V súvislosti s úpravou s'ťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že „Ústavný súd

môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie“.

Sťažovateľ požadoval primerané finančné zadosťučinenie vo výške 800 000 Sk. Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že súdne pojednávanie trvá desať rokov a doteraz vec nie je právoplatne skončená. Okresný súd opakovane vypočúval svedkov a vykonával duplicitné úkony, čím bol sťažovateľ permanentne udržiavaný v stave právnej neistoty. Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia zdôvodnil tým, že za každý rok prietahov požaduje 100 000 Sk, čo pri 8 rokoch predstavuje čiastku 800 000 Sk.

Ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie a pri určovaní jeho výšky vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na to, že celková doba konania okresného súdu bola poznačená zbytočnými prietahmi z jeho strany, ústavný súd rozhodol aj o primeranom finančnom zadosťučinení podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo výške 10 000 Sk. Vo zvyšnej časti návrhu o primeranom finančnom zadosťučinení nevyhovel.

Právny zástupca sťažovateľa v sťažnosti žiadal ústavný súd o priznanie trov právneho zastúpenia. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právnym zástupcom sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti 4 534 Sk za každý úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 136 Sk. Podľa takto určených kritérií je správny výpočet trov vo výške 9 340 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2004